

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

04 august 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
TIMOFTI Vladimir
TOMA Nadejda
MORARU Petru

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Marcu Victor în numele inculpatului Țentiu Vitalie, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriai Edineț din 19 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015, în cauza penală privindu-l pe

ȚENTIU Vitalie Vasile, *născut la 20 mai 1984, originar și domiciliat în s. Rotunda, r-nul Edineț.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 05.11.2015– 19.02.2015;

Instanța de apel: 20.03.2015– 15.04.2015;

Instanța de recurs: 08.06.2015 – 04.08.2015.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriai Edineț din 19 februarie 2015 Țentiu V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 312 alin. (1) Cod penal la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3000 lei, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că Țentiu V. la data de 25 mai 2013, prezentându-se la Judecătoria Edineț și fiind audiat în calitate de martor în cadrul procesului penal în privința lui Bobu V. învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. c), d), e), f), art. 186 alin. (1) lit. c), d), art. 217 alin. (2) și art. 290 alin. (1) Cod penal, cu scopul de a atenua și de a-l elibera de pedeapsă pe Bobu V., cu care este rudă, a dat declarații mincinoase, denaturând faptele și având intenția de a duce în eroare instanța de judecată.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, de drept, faptele inculpatului Țentiu V. întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 312 alin. (1) Cod penal - declarația mincinoasă, adică *prezentarea cu bună știință a declarației mincinoase de către martor, acțiune care a fost săvârșită în cadrul judecării cauzei.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către avocatul Moldovan G., care acționând în numele inculpatului, a solicitat casarea sentinței și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Țentiu V., dat fiind că în privința acestuia a fost încălcat art. 7 alin. (2) Cod penal, art. 22 alin. (1) Cod de procedură penală și art. 4 al Protocolului nr.7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale.

În esență, apelantul în cererea declarată a specificat că inculpatul fiind pus sub învinuire în baza art. 312 alin. (1) Cod penal, vina de cele săvârșite a recunoscut-o și a depus o cerere privind încetarea urmăririi penale în privința sa, cu tragerea lui la răspundere contravențională, cererea sa a fost admisă, iar dînsul ulterior a achitat amenda stabilită.

După care, ordonanța de încetare a urmăririi penale din 27 decembrie 2013 a fost anulată de procurorul ierarhic superior, pentru a fi verificate acțiunile apărătorului inculpatului în acest caz, iar învinuirea nu a fost modificată, apoi cauza penală a fost expediată în instanța de judecată, astfel inculpatul a fost urmărit de două ori pentru aceeași faptă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015, apelul apărătorului a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și just a ajuns la concluzia că inculpatul Țentiu V., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 312 alin. (1) Cod penal, or instanța de fond întemeiat a adoptat sentința de condamnare punînd la baza acesteia declarațiile martorului Nirca V. depuse în cadrul instanței de fond (f.d.86) și cumulum probelor scrise: ordonanța de începere a urmăririi penale din 01.12.2013 în privința lui Țentiu V. în temeiul art. 312 alin. (1) Cod penal (f.d. 1); declarațiile martorului Țentiu V. din 22.05.2013 și respectiv din 15.07.2013 depuse în cadrul procesului penal intentat în privința lui Bobu V. (f.d.6,7); ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuit (f.d.9); adeverința-caracteristică eliberată de către Primăria s. Rotunda în privința lui Țentiu V. (f.d. 13); revendicarea eliberată în privința lui Țentiu V., prin care se constată lipsa antecedentelor penale (f.d. 14); ordonanța de încetare a urmăririi penale cu clasarea cauzei penale din 27.12.2013, prin care se constată dispunerea încetării urmăririi penale, liberarea de răspundere penală cu tragerea la răspunderea contravențională și aplicarea față de Țentiu V. a

sanctiunii contravenționale în mărime de 50 unități convenționale (f.d. 25); ordonanța din 22.04.2014, prin care s-a dispus anularea ordonanței din 27.12.2013, cu reluarea urmăririi penale în privința lui Țentiu V. (f.d. 29-30)

Astfel, făcând o apreciere obiectivă a aspectelor de fapt și de drept ale cauzei prin prisma probelor acumulate în cauză și cercetate în cadrul ședințelor de judecată atât a instanței de fond, cât și a celei de apel, s-a ajuns la concluzia privind legalitatea sentinței adoptate.

Totodată, verificând legalitatea și temeinicia pedepsei stabilite în privința lui Țentiu V., instanța de apel a menționat că prima instanță corect s-a condus de prevederile art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de gravitatea infracțiunii comise, fiind o infracțiune ușoară, de motivul acesteia, de personalitatea inculpatului precum și de circumstanțele atenuante ale cauzei - lipsa antecedentelor penale, recunoașterea vinovăției, circumstanțe care ar agrava răspunderea nu au fost statuate, motiv pentru care i-a stabilit inculpatului pedeapsa în limitele sancțiunii legii aplicate, care se consideră a fi proporțională faptei comise de către Țentiu V.

6. Nefiind de acord cu soluția pronunțată în privința lui Țentiu V. de către instanțele ierarhic inferioare, avocatul Marcu V. acționând în numele inculpatului, a declarat recurs ordinar și fără a invoca vreun temei din cele prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicită casarea sentinței și deciziei instanței de apel și dispunerea achitării lui Țentiu V. pe art. 312 alin. (1) Cod penal.

Recurentul invocă faptul că în cauza deferită spre soluționare și, în particular, în privința inculpatului a fost încălcat art. 4 al Protocolului 7 CEDO și art. 7 Cod penal, care prevăd că nimeni nu poate fi pedepsit penal pentru una și aceeași faptă de două ori, motivând că argumentele invocate de prim-adjunctul Procurorului General la reluarea urmăririi penale sunt irelevante, iar concluzia instanței de apel este una nelegitimă.

La fel, în susținerea recursului, apărătorul a mai indicat că reluarea urmăririi penale pentru aceleași temeuri a procesului penal în privința lui Țentiu V., după ce acesta a recunoscut vina, iar procesul penal a fost încetat cu atragerea lui la răspundere contravențională, contravine principiului *non bis in idem*, or astfel pentru aceleași fapte inculpatul a fost pedepsit de două ori.

Apărătorul inculpatului în cererea de recurs menționează, de asemenea, că aprecierea probelor, care este una dintre cele mai importante momente ale procesului penal nu a avut loc de fapt în prezenta cauză, la fel indicând că instanța de judecată nu a luat în considerație pct. 19 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 5 din 19.06.2006.

Subsidiar, recurentul invocă faptul că atât la baza sentinței, cât și a deciziei instanței de apel nu au fost puse careva probe sau circumstanțe noi decât cele care au stat la baza adoptării ordonanței procurorului din 27 decembrie 2013 prin care a fost încetat procesul penal în baza art. 312 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea conform art.

55 Cod penal a sancțiunii contravenționale în privința lui Țentiu V., totodată fiind admise din partea instanței de apel și erori de conținut fiind indicat greșit că inculpatul are naționalitate rusă, el fiind moldovean.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului declarat de către apărătorul inculpatului, menționând că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, deoarece recurentul nu face trimitere la nici un temei din cele exhaustiv prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, iar criticele invocate prin prisma aprecierii probelor sunt vădit neîntemeiate.

Din materialele cauzei rezultă că acțiunile efectuate sunt legale în cadrul dosarului penal și nu au fost admise încălcarea anumitor prevederi ale legii procesual penale, ce ar fi condiționat comiterea unor erori grave de drept.

8. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și sentinței și dispunerea încetării procesului penal în privința lui Țentiu V., din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să admită recursul, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu dispunerea încetării procesului penal, în cazul în care se constată că există circumstanțele stipulate de art. 391 alin. (1) pct. 4) Cod penal, adică există o hotărâre definitivă asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri ilegale de către instanța de apel.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntâmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele ierarhic inferioare.

În acest context, revenind la textul recursului ordinar declarat de avocatul Marcu V. în numele inculpatului Țentiu V., Colegiul penal lărgit constată că titularul dreptului de recurs, cu toate că nu invocă expres nici un temei din cele stipulate de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, totuși criticele invocate de apărător se încadrează în cele expuse în pct. 11) și pct. 14), potrivit cărora poate fi atacată cu recurs hotărârea instanței de apel în cazul în care persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă și în cazul în care Curtea Constituțională a recunoscut neconstituțională prevederea legii aplicate în cauza respectivă.

Verificînd alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că argumentele apărătorului sunt întemeiate, iar instanța de apel la adoptarea soluției de respingere a apelului declarat de avocata Moldovan G. în numele inculpatului, cu menținerea sentinței, nu a respectat întocmai prevederile legale, adoptînd o soluție greșită în speță privitor la condamnarea lui Țentiu V. în baza art. 312 alin. (1) Cod penal.

Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rînd, relevant este de menționat că la 14 mai 2015 Curtea Constituțională examinînd sesizarea Curții Supreme de Justiție privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală a declarat drept neconstituțională dispoziția articolului nominalizat.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit amintește că potrivit art. 7 alin. (6) hotărîrile Curții Constituționale privind interpretarea Constituției sau privind neconstituționalitatea unor prevederi legale sînt obligatorii pentru organele de urmărire penală, instanțele de judecată și pentru persoanele participante la procesul penal.

Potrivit art. 251 alin. (1) Cod de procedură penală încălcarea prevederilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului procedural numai în cazul în care s-a comis o încălcare a normelor procesuale penale ce nu poate fi înlăturată decît prin anularea aceluia act. Nulitatea prevăzută în alin.(2) nu se înlătură în nici un mod, poate fi invocată în orice etapă a procesului de către părți, și se ia în considerare de instanță, inclusiv din oficiu, dacă anularea actului procedural este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

În continuare, raportînd prevederile legale expuse supra, la actele cauzei, se constată că, potrivit ordonanței procurorului din 27 decembrie 2013 s-a dispus încetarea urmăririi penale cu clasarea cauzei penale nr. 2013140563 și cu liberarea de răspundere penală și tragerea la răspundere contravențională a lui Țentiu V., fiindu-i aplicată sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 50 unități convenționale, care urma a fi achitată în termen de 10 zile. (f.d. 25)

După care, la fila dosarului nr. 26 este anexat ordinul de încasare a numerarului nr. 66596701 din 27 decembrie 2013, care confirmă că de la Țentiu V. a fost încasată suma de 1000 lei în contul Ministerului Finanțelor – Trezoreria de Stat.

Ulterior, ordonanța procurorului din 27 decembrie 2013 nu a fost contestată.

Adică, ordonanța respectivă, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Țentiu V., cu aplicarea în privința ultimului a unei sancțiuni contravenționale în conformitate cu art. 55 Cod penal, se echivalează cu o hotărîre judecătorească irevocabilă și reprezintă autoritatea de lucru judecat, care nu permite declanșarea unei noi proceduri cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană.

Or, pentru stabilirea semnificației sintagmei „*hotărîre definitivă*”, în raport cu reglementările juridice naționale, trebuie reținute interpretările date de legiuitor în art. 466 - 467 Cod de procedură penală. Astfel, reieșind din prevederile art. 467 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit constată că hotărîrile judecătorești definitive și ordonanțele procurorului privind încetarea urmăririi penale prin care au fost aplicate sancțiuni în conformitate cu art. 285 alin. (10) Cod de procedură penală sînt obligatorii și au putere executorie.

Deci, autoritatea de lucru judecat este considerat un principiu, exprimat prin *non bis in idem* - principiu care nu mai permite declanșarea unei noi judecări cu privire la aceeași faptă și aceeași persoană, dacă acestea au făcut obiectul unei judecări pentru care există deja o hotărîre definitivă.

În ideea necesității conferirii unui caracter de stabilitate activității de justiție, s-a decis că hotărîrile definitive sunt executorii și se bucură de autoritate de lucru judecat. În acest context hotărîrea este considerată că reprezintă o expresie a adevărului, *res judeca pro veritate habetur*, or în acest fel se asigură stabilitatea ordinii de drept.

La caz, Colegiul penal lărgit apreciază că, potrivit legislației procesual-penale naționale, ordonanța procurorului din 27 decembrie 2013, prin care a fost încetat procesul penal în privința lui Țentiu V., cu aplicarea în privința ultimului a unei sancțiuni contravenționale în conformitate cu art. 55 Cod penal, se echivalează cu o hotărîre judecătorească irevocabilă și reprezintă autoritatea de lucru judecat.

Însă, contrar exigențelor legale, în cauză, se constată că, potrivit ordonanței prim-adjunctului Procurorului General din 22 aprilie 2014, adică peste aproximativ patru luni de la dispunerea încetării urmăririi penale în privința lui Țentiu V., s-a dispus anularea ordonanței din 27 decembrie 2013 și reluarea urmăririi penale, fără a fi invocate temeiurile exhaustive din art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, care permit reluarea urmăririi penale.

Ordonanța prim-adjunctului Procurorului General din 22 aprilie 2014 prin care s-a dispus reluarea urmăririi penale în speța dată a fost întemeiată pe prevederile art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală.

În expunerea argumentelor privitor la necesitatea reluării urmăririi penale în cauza deferită judecării, procurorul a indicat că: „*În concluzie, avînd în vedere omisiunile organului de urmărire penală de a desfășura în cauza penală nr. 2013140563 o investigație eficientă, precum și omisiunea reprezentanților Procuraturii r-lui Edineț de a contribui la aceasta, inclusiv prin evitarea adoptării pe caz a unei hotărîri cu admiterea erorilor de drept și de fapt, exprimate prin aprecierea eronată a circumstanțelor cazului, împrejurări care, la rîndul lor, ar putea pune la îndoială obiectivitatea urmăririi penale pe caz și ar putea împiedica buna desfășurare a ei, întru asigurarea eficienței sistemului de justiție, consider oportun de a retrage cauza de la organul de urmărire penală al Inspectoratului de poliție al r-lui*

Edineț cu transmiterea ei pentru efectuarea în continuare a urmăririi penale altui organ de urmărire penală.”

Raportat la cele expuse supra, Colegiul penal lărgit amintește că pentru ca organul de urmărire penală să poată relua urmărirea penală, legiuitorul la alin. (4) al art. 287 Cod de procedură penală a stipulat că această acțiune se admite „numai dacă apar fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sînt de natură să afecteze hotărîrea pronunțată”. Adică acestea sînt unele circumstanțe, în care intervine derogarea de la principiul de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă, consacrat în alin. (2) al art. 22 Cod de procedură penală, care prevede derogările admisibile.

Totodată, în acest context urmează a se evidenția și stipulările din art. 6 a Hotărîrii Curții Constituționale nr. 26 din 23.11.2010 cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor alin. (6) art. 63 din Codul de procedură penală (Monitorul Oficial 235-240/27, 03.12.2010), potrivit cărora principiul constituțional de a nu fi urmărit, judecat sau pedepsit de mai multe ori pentru aceeași faptă impune în linii mari autorităților publice competente nu numai interdicția de a judeca repetat persoana, dar și interdicția de a urmări de mai multe ori persoana pentru aceeași faptă.

La fel, Curtea Constituțională a statuat că pentru a nu transforma dreptul de a nu fi urmărit sau judecat de mai multe ori pentru aceeași faptă într-un drept absolut, ceea ce ar împiedica descoperirea infracțiunilor și criminalilor, sistemele de drept, inclusiv Convenția, au reglementat expres derogările admisibile. Aceste derogări oferă organelor de urmărire penală posibilitatea de a relua urmărirea și sînt formulate, în termeni aproape identici, în art. 22 și art. 287 Cod de procedură penală, precum și în art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție. Conform acestor norme, reluarea urmăririi penale se admite numai dacă “fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sînt de natură să afecteze hotărîrea pronunțată”.

Însă, reieșind din textul ordonanței procurorului din 22 aprilie 2014 de reluare a urmăririi penale în privința lui Țentiu V., Colegiul penal lărgit statuează că, la caz, nu au fost constatate careva circumstanțe noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental, care ar fi condiționat reluarea urmăririi penale în cauza nominalizată.

În consecință, avînd în vedere cele expuse și ținînd seama de hotărîrea Curții Constituționale cu privire la declararea neconstituționalității prevederilor din art. 287 alin. (1) Cod de procedură penală și de cele stipulate în art. 251 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit consideră necesar de a schimba practica judiciară existentă și conchide că ordonanța de reluare a urmăririi penale, în cazul în care anterior a fost încetată urmărirea penală cu aplicarea unei sancțiuni în conformitate cu art. 55 Cod penal, nu este întemeiată pe circumstanțele prevăzute în art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală este lovită de nulitatea absolută și nu produce careva consecințe juridice.

Reluarea urmăririi penale contrar cerințelor stipulate în art. 22 alin. (2) și art. 287 alin. (4) Cod de procedură penală, precum și celor din art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenție, urmează a fi considerată ca o încălcare a prevederilor legale referitoare la sesizarea instanței prevăzute în art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală. Nulitatea reluării urmăririi penale, în cazul dat, poate fi invocată la orice etapă a procesului penal de către părți și se ia în considerație de instanță, inclusiv din oficiu.

Prin urmare, se conchide că ordonanța prim-adjunctului Procurorului General din 22 aprilie 2014 prin care s-a dispus anularea ordonanței din 27 decembrie 2013 și reluarea urmăririi penale în speța dată este ilegală și lovită de nulitate absolută. Per contrاريو, ordonanța din 27 decembrie 2013, prin care a fost încetată urmărirea penală în privința lui Țentiu V., cu aplicarea în privința ultimului a unei sancțiuni contravenționale în conformitate cu art. 55 Cod penal, produce efecte juridice și nu poate fi considerată ca fiind anulată.

În continuarea acestor idei, Colegiul lărgit specifică că potrivit dispoziției art. 22 Cod de procedură penală, nimeni nu poate fi urmărit de organele de urmărire penală, judecat sau pedepsit de instanța judecătorească de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Principiul *non bis in idem* reglementat de norma nominalizată supra îl regăsim și în art. 4 al Protocolului nr. 7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și libertăților fundamentale, care stipulează că: „Nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit penal de către jurisdicțiile aceluiași stat pentru săvârșirea infracțiunilor pentru care a fost deja condamnat printr-o hotărîre definitivă conform legii și procedurii penale ale aceluiași stat”.

În privința condițiilor de aplicare a textului, reținem, că pentru a putea invoca dreptul pe care acesta îl consacra, persoana în cauză trebuie să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta cu privire la care este din nou urmărită sau judecată.

Principiul „*necondamnării repetate pentru una și aceeași faptă*” este aplicabil ori de câte ori autoritățile competente formulează din nou împotriva unei persoane o acuzație în materie penală după pronunțarea unei noi hotărîri irevocabile de condamnare sau de achitare în același stat, hotărîre care se bucură de autoritate de lucru judecat cu privire la această faptă.

Acest articol se referă nu numai la dreptul de a nu fi judecat, condamnat de două ori pentru aceeași faptă, ci și la dreptul de a nu fi urmărit penal de două ori pentru aceeași faptă. Prin urmare, în cazul dat trebuie să persiste următoarele condiții:

- să existe o hotărîre de condamnare la o pedeapsă penală din cea prevăzută de legea penală, fie de achitare, a unei persoane împotriva căreia a fost formulată o acuzație în materie penală și nu contează la care grad de jurisdicție s-a adoptat hotărîrea respectivă;

- hotărîrea de condamnare sau de achitare să fie definitivă conform legii și procedurii penale ale statului respectiv, fie prin epuizarea căilor ordinare de atac, fie prin neexercitarea acestora;

- autoritățile judiciare competente să formuleze din nou aceeași acuzație, privind aceleași fapte cu caracter penal, împotriva aceleiași persoane. Nu prezintă importanță în această a doua procedură dacă faptele au aceeași încadrare juridică sau o altă încadrare juridică, important este că fapta să cuprindă aceleași acțiuni.

În materia aplicării principiului discutat, este relevant și prezintă interes și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în particular hotărîrea Marii Camere în cauza *Zolotuhin c. Rusiei* din 10.02.2009, unde reclamantul a solicitat Curții să declare că au fost încălcate prevederile art. 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție în privința sa, atunci când instanțele naționale l-au condamnat mai întâi, în mod contravențional, pentru fapta de huliganism, apoi, tot pentru aceeași faptă de huliganism, a fost tras la răspundere penală conform Codului penal.

Marea Cameră a hotărît că: „art. 4 din Protocolul nr. 7 trebuie înțeles în sensul că el interzice nu numai judecarea, dar și urmărirea penală (indiferent că ulterior Zolotuhin a fost achitat pentru săvîrșirea infracțiunii de huliganism), a unei persoane pentru o a doua „infracțiune”, în măsura în care aceasta are la origine fapte identice sau fapte care sunt, în substanță, aceleași.”

Astfel, după reluarea urmăririi penale în privința lui Țentiu V. de către organul de urmărire penală al Inspectoratului de poliție din r-nul Drochia, la 27 octombrie 2014 i-a fost înaintată ultimului din nou învinuirea în baza art. 312 alin. (1) Cod penal pentru aceleași fapte pentru care ultimul a fost deja recunoscut vinovat și sancționat în baza art. 55 Cod penal prin ordonanța procurorului din 27 decembrie 2013.

Prin sentința Judecătoriei Edineț din 19 februarie 2015 Țentiu V. a fost recunoscut vinovat și a doua oară sancționat în baza art. 312 alin. (1) Cod penal la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 150 unități convenționale, ceea ce constituie 3000 lei, fără privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate. Sentința a fost atacată cu apel și prin decizia instanței de apel aceasta a fost menținută integral, fără careva modificări.

În atare circumstanțe, reiese că Țentiu V. a fost condamnat pentru darea unor declarații mincinoase de două ori or, achitînd amenda contravențională în cuantum de 1000 lei, mai urmează să achite și amenda penală în valoare de 3000 lei.

Față de cele ce preced, Colegiul penal lărgit statuează că sentința Judecătoriei Edineț din 19 februarie 2015, prin care Țentiu V. fost condamnat, după ce ultimul prin ordonanța procurorului din 27 decembrie 2013 a fost deja sancționat în conformitate cu art. 55 Cod penal, este contrară principiului *non bis in idem*, fiind în situația cînd persoana a fost urmărită de mai multe ori pentru aceeași faptă.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit reiterează că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice

persoană are dreptul de a fi judecat în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, iar cauza penală în privința lui Țentiu V. nu a fost judecată în mod echitabil, fiind încălcate esențial drepturile inculpatului garantate atât de Constituția Republicii Moldova, Convenția Europeană a Drepturilor Omului, cât și Codul de procedură penală, iar această încălcare de lege echivalează cu o eroare judiciară, care urmează a fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal lărgit conchide că erorile procesuale admise de către prima instanță și instanța de apel cad sub incidența temeiurilor descrise în art. 427 alin. (1) pct. 11) și pct. 14) Cod de procedură penală și urmează a fi corectate de instanța de recurs, prin admiterea cererii de recurs cu casarea sentinței Judecătoriei Edineț din 19 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015 și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia se dispune încetarea procesului penal în privința lui Țentiu V. în baza art. 312 alin. (1) Cod penal, în legătură cu faptul că există o hotărâre definitivă asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Marcu Victor în numele inculpatului, casează total sentința Judecătoriei Edineț din 19 februarie 2015 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2015, prin care Țentiu Vitalie Vasile a fost condamnat în baza art. 312 alin. (1) Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit căreia se dispune încetarea procesului penal în privința lui Țentiu Vitalie Vasile, în baza art. 391 alin. (1) pct. 4) Cod penal, deoarece există o hotărâre judecătorească definitivă asupra aceleiași persoane pentru aceeași faptă.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 26 august 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

TIMOFTI Vladimir

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

MORARU Petru